

La tribuna

Ara ho sabem: no negocien res

L'espifiada de Toni Martí en les relacions amb França i amb la Unió Europea és enorme

JAUME

Bartumeu

En la seva edició del dimecres 31 de gener, en la pàg. 5, EL PERIÒDIC D'ANDORRA em publicava una tribuna en la qual insistia que cal saber què negocia el cap de Govern amb la Unió Europea. Ara ja ho sabem: no negocien res.

D'ençà que divendres passat la ministra d'Exteriors ha reconegut públicament que França ha demanat a la Unió Europea que exigixi a Andorra un augment significatiu del preu de venda del tabac hem tingut la confirmació del que escrivia aquí fa 15 dies: l'espifiada de **Toni Martí** en les relacions amb França i amb la Unió Europea és enorme.

El lector em permetrà reproduir el que escrivia fa 15 dies:

«L'acord d'associació amb la Unió Europea s'ha reduït ara a una qüestió de contraban de tabac. I per incompetència ens trobem abocats a una crisi major, mai vista en els darrers 25 anys, de les relacions amb França.

Aquesta mala manera de fer està posant en greu perill l'equilibri presupostari pels propers cinc anys i, a més, deixa sense perspectiva de futur raonable a una part important del comerç».

El reconeixement de la ministra d'Exteriors permet adonar-se que, dissortadament, **Toni Martí** i el seu govern han portat el país i l'economia andorrana a un cul de sac.

Fa molts anys que hi ha un debat polític a l'entorn de la qüestió de saber si Andorra ha d'associar-se amb la Unió Europea. Em sembla que aquesta, avui, ja no és la pregunta, perquè Andorra, atesa la seva posició geogràfica i la seva vinculació econòmica i cultural, pertany en qualsevol cas al continent europeu.

La pregunta és doncs una altra: com organitzem relacions duradores amb la Unió Europea i quin ha de ser l'estatut d'Andorra a Europa? D'això hem de parlar i discutir.

EL PERIÒDIC

Aquest és el debat que ens ha de fer definir unes modalitats d'embranchament que permetran en el futur defensar el millor possible els nostres interessos i exercir una influència en les decisions que ens concerneixen.

EL PASSAT MES d'agost del 2017, en una comunicació presentada a la Diada d'Andorra en la Universitat Catalana d'Estiu, a Prada de Conflent, ja exposava que «... l'absència d'una informació adient i suficient, per part del Govern, sobre les negociacions en curs fa témer a moltes ciutadanes i ciutadans per eventuais pèrdues de capacitat de decisió. És el discurs recurrent sobre la necessitat de defensar la sobirania andorrana.

En els darrers mesos creix la sensació que els que s'asseuen a la taula de negociacions tenen tendència a assentir i acceptar a totes les peticions que plantegen els interlocutors de la Comissió Europea tot i que, quan tornen a Andorra, no ens expliquen gaire, per no dir gens, fidelment el que i

Tot apunta que el que es pretén és anar passant amb raons per arribar un bon dia de Brussel·les amb un text tancat i barrat

el com de les converses».

La sensació ha esdevingut una certesa: enganyen i amaguen la veritat fins que queden al descobert i han de reconèixer, amb la boca petita, que no anem bé.

Per això fa mesos que SDP insisteix que convé molt obrir un debat públic, entre les forces polítiques i amb els agents econòmics i socials, per aconseguir avançar cap aquell objectiu de l'associació, tot i repllicant a l'insidiós procés d'aïllament que alguns voldrien promoure.

Andorra ha d'aspirar al poder de coorganització i codecisió democràtiques i integrar-se de manera multilateral dins la Unió Europea. Només el poder de codecisió democràtica reforçarà la col·laboració d'Andorra amb la Unió Europea i corregirà el dèficit de sobirania.

Al capdavant hem de constatar que des del punt de vista de societat, cultural, econòmic i en nombrosos àmbits regulatoris, Andorra està ja avui lligada molt més estretament a la Unió Europea que alguns dels seus més recents estats membres. Amb una matisació molt important: Andorra no seu a la taula de discussions quan s'adopten les decisions més importants. Només pot donar la seva opinió *a posteriori* i constatar i aplicar les opcions triades pels òrgans de la Unió Europea.

Una vida decent a Andorra ja no és possible, ni avui ni menys encara a llarg termini, sense relacions estables i harmòniques dins i amb la Unió Europea.

Ningú que tingui dos dits de front pot creure que en el nostre món tan interdependent i tan intercomuni-

cat el futur d'Andorra es pugui confiar a l'aïllament.

Els llocs de treball, una economia sostenible així com les perspectives a llarg termini de la nostra joventut han de descansar sobre una col·laboració multilateral, harmònica, estreta i fonamentada en textos elaborats i debatuts democràticament.

La història ens demostra que les noves configuracions polítiques són sempre el resultat d'una reflexió i d'una elecció, d'una opció que es tria. Això és el que la ciutadania andorrana va saber fer amb la Constitució del 1993.

PERTANT no ens hem de deixar portar cap a l'embranchament amb la Unió Europea com si fos una qüestió d'accident o de pressió i força del més gran –Europa– sobre els més petits –Andorra, Mònaco i San Marino– sinó que hem de saber el que volem i el que ens convé.

Sense una política d'Estat, sense una causa general compartida, la lògica mercantil i els interessos estrictament econòmics ens portaran al desastre.

Hem de parlar clar i explicar les conseqüències d'un acord o d'un desacord. Una qüestió d'aquesta importància no es pot resoldre bé si no es defineix bé. I tant al Govern actual com als consellers generals que li donen suport els costa canviar el marc electoralista que els impedeix definir bé el problema de fons.

Tot apunta que el que es pretén és anar passant amb raons per arribar un bon dia de Brussel·les amb un text tancat i barrat. Un text que després es «vendrà» com l'únic possible.

Durant el debat previ a la votació del *bretxit*, **Hubert Vedrine**, l'exministre francès d'Exteriors, escrivia a l'edició del 14 de juny del 2016 de *Le Monde*: «No es pot menystenir el poble, i encara menys fer-lo combregar amb rodes de molí o tractar-lo com si fos una criatura».

No anem bé si no parlem clar, amb tots els papers damunt la taula. ≡

President de Socialdemocràcia i Progrés d'Andorra